

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/69/2015
Identifikačné číslo spisu:	6114200821
Dátum vydania rozhodnutia:	27.04.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Anna Marková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:6114200821.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu 1/ G. M., nar. XX. I. XXXX, bytom I., žalobcu 2/ Ing. S. M., nar. XX. W. XXXX, bytom X., žalobcu 3/ G. M., nar. XX. J. XXXX, bytom X., všetci právne zastúpení JUDr. Ing. X. G., advokátkou, so sídlom N., proti žalovanému LUX - INVEST, a. s., so sídlom Partizánska cesta 85, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 018 091, právne zastúpenému Lion Law Partners s. r. o., so sídlom Komenského 14A, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 862 461, o určenie neplatnosti uznesení mimoriadneho valného zhromaždenia žalovanej spoločnosti, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 64Cb/9/2014, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 24. septembra 2015 č. k. 43Cob/135/2015-187, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného o d m i e t a .

II. Žalovaný j e p o v i n ý zaplatiť žalobcom 1/, 2/ a 3/ sumu 101,21 eur náhrady trov dovolacieho konania s tým, že plnením jednému zo žalobcov v rozsahu poskytnutého plnenia zaniká povinnosť vo vzťahu k ostatným žalobcom.

Odôvodnenie

Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom zo dňa 17. 02. 2015 č. k. 64Cb/9/2014-149 určil, že uznesenie č. 1 v znení: „Mimoriadne valné zhromaždenie schvaľuje orgány valného zhromaždenia v nasledovnom zložení: predseda VZ: F. L., zapisovateľ JUDr. W. Z., overovatelia zápisnice F. L. a JUDr. W. Z., skrutátori JUDr. W. Z. a F. L.“, uznesenie č. 2 v znení: „Mimoriadne valné zhromaždenie s okamžitou účinnosťou odvoláva Ing. S. M., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom X. z funkcie predsedu predstavenstva spoločnosti“, uznesenie č. 3 v znení: „Mimoriadne valné zhromaždenie s okamžitou účinnosťou odvoláva G. M., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom X. z funkcie podpredsedu predstavenstva spoločnosti“, uznesenie č. 4 v znení: „Mimoriadne valné zhromaždenie s okamžitou účinnosťou menuje F. L., nar. XX. XX. XXXX., bytom M. do funkcie predsedu predstavenstva spoločnosti“, uznesenie č. 5 v znení: „Mimoriadne valné zhromaždenie schvaľuje výšku odmeny pre advokátsku kanceláriu Lion Law Partners s. r. o. vo výške 20 % z vymoženej sumy. K odmene bude účtovaná DPH v zmysle platných predpisov“, uznesenie č. 6 v znení: „Mimoriadne valné zhromaždenie

udeľuje spoločnosti Lion Law Partners s. r. o.(GmbH) plnú moc na prijatie peňažného plnenia od Ministerstva financií SR na základe rozhodnutia súdu v konaní č. k. 16C/136/2001 do advokátskej úschovy až do času, pokiaľ nebude predstavenstvo v stave zriadiť nové bankové konto spoločnosti LUX - INVEST, a. s..“, prijaté na mimoriadnom valnom zhromaždení žalovanej spoločnosti 21. 11. 2013 sú neplatné.

Rozhodol tak s odôvodnením, že žalobca 1/ ako člen dozornej rady žalovanej spoločnosti, žalobca 2/ ako akcionár žalovanej spoločnosti a predseda predstavenstva a žalobca 3/ ako bývalý podpredseda predstavenstva žalovanej spoločnosti sú aktívne legitimovaní v tomto konaní. Návrh na začatie konania bol doručený na súd dňa 16. 01. 2014, teda v zákonom stanovenej lehote. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Obo/339/98 dôvodom vyslovenia neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia obchodnej spoločnosti môže byť aj nedodržanie postupu na zvolanie valného zhromaždenia, určeného zákonom, alebo spoločenskou zmluvou.

Ďalej uviedol, že zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka nevyplyva oprávnenie akcionára akciovej spoločnosti zvoliť mimoriadne valné zhromaždenie. Akcionár môže len požiadať predstavenstvo o zvolanie mimoriadneho valného zhromaždenia. Ak si predstavenstvo nesplní povinnosť zvoliť mimoriadne valné zhromaždenie, môže rozhodnúť o poverení akcionárov zvoliť mimoriadne valné zhromaždenie len súd a to na návrh akcionára alebo akcionárov. Žalovaný v konaní netvrdil a ani nepreukázal, že akcionár F. L. bol súdom poverený zvoliť mimoriadne valné zhromaždenie na deň 21. 11. 2013.

Pri zvolávaní mimoriadneho valného zhromaždenia žalovanej spoločnosti preto nebol dodržaný postup na zvolanie určený zákonom a stanovami, keď predmetné valné zhromaždenie nebolo zvolané predstavenstvom.

Ďalej uviedol, že je pravdou, že formálne nedostatky nedodržania postupu na zvolanie mimoriadneho valného zhromaždenia možno konvalidovať zhodným prejavom vôle všetkých akcionárov, pokiaľ sa valného zhromaždenia zúčastnia. V danom prípade však takáto situácia nenastala, lebo žalobca 2/ ako akcionár sa tohto mimoriadneho valného zhromaždenia nezúčastnil. Žalobcovia zhodne tvrdili, že valného zhromaždenia sa nezúčastnili, bolo preto na žalovanom, aby toto ich tvrdenie právne relevantným spôsobom vyvrátil a preukázal. Dôkazom o účasti žalobcu 2/ ako akcionára mala byť listina prítomných s poukazom na ust. § 185 ods. 1 Obchodného zákonníka. Ako dôkaz o účasti žalobcu 2/ súd neuznal správu predstavenstva žalovanej spoločnosti z 21. 11. 2013.

Okresný súd neuznal obranu žalovanej, že aj v minulosti sa neformálne zvolávalo valné zhromaždenie žalovanej spoločnosti s tým, že takýto spôsob neobstoí, keďže nevyplyva z Obchodného zákonníka, ani zo stanov spoločnosti. Nemôže ísť ani o obchodnú zvyklosť, keďže tieto sa uplatňujú len v obchodno-záväzkových vzťahoch a v danej veci ide o vzťah medzi spoločnosťou a spoločníkom, resp. členom kontrolného orgánu a bývalým štátnym zástupcom. Vzhľadom na to, že pri zvolávaní mimoriadneho valného zhromaždenia žalovanej spoločnosti, konaného dňa 21. 11. 2013 došlo k zásadnému procedurálnemu pochybeniu pri zvolávaní, bol bez ďalšieho splnený zákonný predpoklad pre vyslovenie neplatnosti prijatých uznesení, preto súd už neposudzoval ďalšie dôvody uvádzané žalobcami.

Na odvolanie žalovaného vec prejednal Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa rozhodol rozsudkom z 24. 09. 2015 č. k. 43Cob/135/2015-187 tak, že napadnutý rozsudok potvrdil a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcom 1/ až 3/ trovy odvolacieho konania za právne zastúpenie vo výške 101,21 eur s tým, že plnením jednému zo žalobcov v rozsahu poskytnutého plnenia zaniká povinnosť vo vzťahu k ostatným žalobcom.

Rozhodnutie odôvodnil poukazom na ust. § 131 ods. 1, § 181 a § 184 Obchodného zákonníka a stanovy spoločnosti. Ďalej uviedol, že valné zhromaždenie je najvyšším orgánom akciovej spoločnosti, ktoré rozhoduje o zásadných otázkach existencie a hospodárenia akciovej spoločnosti, preto je účasť na

valnom zhromaždení základným nástrojom realizácie tých práv akcionára, ktoré sú spojené s právom byť informovaný o činnosti akciovej spoločnosti, s právom znášať návrhy a v neposlednom rade s právom hlasovať o prerokovávaných otázkach a tak sa podieľať na tvorbe spoločnej vôle valného zhromaždenia. I keď možnosť reálne ovplyvniť výsledok hlasovania akcionárom závisí od množstva akcií ktoré vlastní, a teda od množstva hlasov ktorými disponuje počas hlasovania o návrhoch na valnom zhromaždení, bez ohľadu na množstvo vlastnených akcií mu nemôže byť odňatá možnosť zúčastniť sa valného zhromaždenia. Obchodný zákonník preto kogentným spôsobom upravuje postup zvolania valného zhromaždenia, ako aj mimoriadneho valného zhromaždenia akciovej spoločnosti vzhľadom na orgán, ktorý je oprávnený valné zhromaždenie zvolať, na lehoty, ktoré je nutné dodržať pri zvolaní valného zhromaždenia, ako aj vzhľadom na formálne a obsahové náležitosti pozvánky na valné zhromaždenie. Ustálená judikatúra všeobecných súdov, vrátane judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dospela k záveru, že nedodržanie kogentne ustanoveného postupu zvolávania valného zhromaždenia v obchodnej spoločnosti je dôvodom na vyslovenie neplatnosti rozhodnutí, ktoré boli prijaté na valnom zhromaždení zvolanom nesprávnym postupom. Prípadné pochybenie zvolania valného zhromaždenia je možné konvalidovať výlučne za predpokladu, že všetci akcionári príslušnej akciovej spoločnosti sa takto zvolaného valného zhromaždenia zúčastnia a z ich účasti a prezentácie na valnom zhromaždení je možné vyvodiť ich vôľu byť závermi takéhoto valného zhromaždenia viazaní.

Z vyššie uvedených dôvodov postup okresného súdu, keď preveroval splnenie formálnych náležitostí postupu pri zvolaní mimoriadneho valného zhromaždenia, platnosť uznesení ktorého bola žalobcami spochybnená vyhodnotil ako správny. Ďalej uviedol, že okresný súd správne vyhodnotil aj otázku aktívnej legitímácie žalobcov a aj skutočnosť, že žalobcovia podali návrh na určenie neplatnosti uznesení mimoriadneho valného zhromaždenia v rámci zákonnej lehoty ustanovenej v § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka.

Zdôraznil, že napadnuté mimoriadne valné zhromaždenie bolo zvolané jedným z akcionárov a nie predstavenstvom spoločnosti. Pritom v zmysle § 184 ods. 2 Obchodného zákonníka zvoláva valné zhromaždenie zásadne predstavenstvo. Výnimku z tohto pravidla upravuje § 181 ods. 2 a 3 Obchodného zákonníka, ktorý umožňuje menšinovému akcionárovi, aby inicioval zvolanie mimoriadneho valného zhromaždenia. Iba v prípade, ak predstavenstvo mimoriadne valné zhromaždenie nezvolá, môže akcionár požiadať o poverenie na zvolanie valného zhromaždenia súd. Žalovaný v konaní nepreukázal, že by mimoriadne valné zhromaždenie zvolal akcionár, ktorý bol na to poverený súdom.

Podľa odvolacieho súdu okresný súd tiež správne vyhodnotil skutočnosť, že v rozpore s kogentným ust. § 184 ods. 3 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého pri spoločnosti s akciami na meno zasiela predstavenstvo pozvánku všetkým akcionárom na adresu sídla alebo bydliska uvedenú v zozname akcionárov najmenej 30 dní pred konaním valného zhromaždenia, bola pozvánka doručená iba vo forme e-mailovej správy 16. 11. 2013, teda 5 dní pred konaním mimoriadneho valného zhromaždenia. Uvedený postup vyhodnotil ako postup v rozpore so stanovami odporcu, časť III. článok 12 bod 5, podľa ktorého sa valné zhromaždenie zvoláva písomnou pozvánkou a súčasne uverejnením oznámenia o konaní valného zhromaždenia. Písomná pozvánka sa zasiela akcionárom vlastníacim akcie na meno, a to najmenej 15 dní vopred doporučené na adresu akcionára, uvedenú v zozname akcionárov. Pozvánka na valné zhromaždenie musí obsahovať všetky náležitosti, uvedené v § 184 ods. 4 a 6 Obchodného zákonníka. Z uvedeného vyplýva, že nebola dodržaná ani písomná forma pozvánky, ktorá v zmysle stanov má byť doručená doporučené na adresu akcionára, uvedeného v zozname akcionárov a nebola dodržaná ani 15 dňová lehota, upravená v stanovách akciovej spoločnosti. Zároveň zo samotnej zápisnice z konania mimoriadneho valného zhromaždenia odporcu vyplýva, že tohto valného zhromaždenia sa žalobca 2/ nezúčastnil a túto skutočnosť odporca žiadnym spôsobom v konaní nevyvrátil.

Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že pri zvolávaní mimoriadneho valného zhromaždenia odporcu nebol dodržaný postup určený zákonom a stanovami a na takto zistený skutkový stav správne aplikoval závery rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Obo/339/98, na ktoré v napadnutom rozhodnutí odkázal. K odvolacej námietke, že hodnotenie spôsobu zvolania

mimoriadneho valného zhromaždenia nemôže byť samo o sebe kvalifikované ako zásadné procedurálne pochybenie bez potreby zistenia a preverenia obrany žalovaného a že mimoriadne valné zhromaždenie bolo zvolané obvyklým a štandardne zaužívaným postupom a v minulosti v totožnej situácii zvolania mimoriadneho valného zhromaždenia neboli uprednostňované formálno-procesné podmienky pred obsahovými náležitosťami valného zhromaždenia, túto námietku odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú, nakoľko kogentné ustanovenia Obchodného zákonníka, upravujúce postup zvolávania valného zhromaždenia, nie je možné vylúčiť postupom, ktorý akcionári považujú za „štandardný“ a formálno-procesné podmienky ustanovené zákonom je pri zvolaní mimoriadneho valného zhromaždenia nutné rešpektovať. Žalovaný by v rámci svojej obrany musel byť schopný preukázať, že mimoriadne valné zhromaždenie bolo zvolané orgánom na to oprávneným, alebo akcionárom povereným súdom a zároveň by musel preukázať, že bola zasielaná pozvánka, ktorá spĺňala formálne, aj obsahové náležitosti, predpokladané Obchodným zákonníkom a stanovami spoločnosti, resp. by v rámci obrany musel predložiť dôkaz o tom, že valného zhromaždenia sa zúčastnili všetci akcionári a z ich úkonov je možné vyvodiť vôľu byť závermi takéhoto valného zhromaždenia viazaní. Navrhovaný dôkaz, ktorým malo byť vypočutie akcionára Ing. L., by mohol viesť iba k objasneniu dôvodov a okolností, za akých bolo mimoriadne valné zhromaždenie zvolané, avšak dôvody, pre ktoré pri zvolaní mimoriadneho valného zhromaždenia nebol dodržaný postup v súlade so zákonom a stanovami, by v tomto prípade neboli relevantné. Z uvedených dôvodov vykonanie dôkazu, ktorým malo byť vypočutie Ing. L., by nemalo žiaden vplyv na posúdenie zistených skutkových okolností a okresný súd preto správne rozhodol, keď ďalšie dokazovanie nenariadil. Zároveň vyslovil názor, že skutočnosť, že v predchádzajúcom období boli valné zhromaždenia zvolávané neformálnym spôsobom nemôže konvalidovať nelegitímne zvolanie napadnutého mimoriadneho valného zhromaždenia ani pokiaľ by žalovaný preukázal, že v minulosti sa konalo niekoľko mimoriadnych valných zhromaždení výlučne na základe toho, že ich jeden z akcionárov zvolal e-mailovou pozvánkou v lehote kratšej ako je 15 dní určenej stanovami akciovej spoločnosti. Z toho nie je možné vyvodiť, že každé ďalšie zvolávanie valného zhromaždenia je legítimne vykonať týmto spôsobom.

Odvolací súd dospel k záveru, že postup zvolania mimoriadneho valného zhromaždenia je upravený kogentnými ustanoveniami Obchodného zákonníka a stanovami žalovaného, ich dodržiavanie nie je možné hodnotiť ako konanie, ktoré je v rozpore s poctivým obchodným stykom a dobrými mravmi.

K námietke odvolateľa, že pokiaľ okresný súd nevydal procesné uznesenie o pribratí tlmočníka, porušil tým princíp rovnosti účastníkov súdneho konania, uviedol, že podľa § 18 Občianskeho súdneho poriadku majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a majú právo konať pred súdom vo svojej materčine, alebo v jazyku, ktorému rozumejú. Súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv. Účastníkom konania na strane žalovaného je akciová spoločnosť so sídlom v Slovenskej republike, ktorá je v konaní zastúpená advokátskou kanceláriou tiež so sídlom v Slovenskej republike, teda sú to subjekty pri ktorých sa predpokladá, že ich materčinou je slovenský jazyk. Nepochybne spoločníkom slovenskej obchodnej spoločnosti, rovnako ako členom štatutárneho orgánu alebo dozornej rady slovenskej obchodnej spoločnosti môže byť osoba, ktorej štátna príslušnosť alebo národnosť je iná, než slovenská. V takom prípade je však na iniciatíve príslušného účastníka, aby súd požiadal o možnosť konať vo svojej materčine. Žalovaný v priebehu prvostupňového konania vo svojom písomnom úkone zo dňa 27. 08. 2014, v ktorom skonštatoval, že člen štatutárneho orgánu žalovaného žije a zdržiava sa v zahraničí a je občanom Nemeckej spolkovej republiky, ani na pojednávaní konanom 17. 02. 2015, kedy navrhol vypočutie Ing. L. nežiadal o ustanovenie tlmočníka alebo prekladateľa. Okresný súd preto nemal vedomosť o tom, že v konaní môže vystupovať osoba, ktorá má záujem konať vo svojej materčine. Pokiaľ okresný súd rozhodol, že navrhovaný dôkaz - vypočutie Ing. Reichardta nevykoná, nebol povinný postupovať v zmysle § 18 O. s. p. a ustanoviť v konaní tlmočníka alebo prekladateľa.

Súd prvého stupňa sa správne vysporiadal aj s obranou žalovaného, ktorý na pojednávaní uviedol, že o tom, že valné zhromaždenie bolo akceptované v rozsahu vyhotovenej pozvánky, svedčí správa predstavenstva, ktorú podpísal žalobca 2/. Okresný súd správne zhodnotil, že správa predstavenstva spoločnosti z 21. 11. 2013 nemôže byť dôkazom, ktorý by relevantným spôsobom vyvrátil a preukázal

tvrdenia žalovaného, keďže z tejto žiadnym spôsobom nevyplýva, kto konkrétne sa valného zhromaždenia zúčastnil a či sa vôbec zúčastnil.

Žalovaný v odvolaní tiež namietol, že okresný súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie. Okresný súd pritom v napadnutom rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p. uviedol, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, vysvetlil z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonával ďalšie dôkazy a ako vec právne posúdil. Správne uviedol z akých dôvodov obrana žalovaného prezentovaná počas prvého stupňa neobstoí a tiež z akého dôvodu ďalej nevyhodnocoval ďalšie dôvody uvádzané žalobcami pre určenie neplatnosti uznesení valného zhromaždenia, keďže v dôsledku toho, že pri zvolávaní mimoriadneho valného zhromaždenia došlo k zásadnému procedurálnemu pochybeniu bol bez ďalšieho splnený zákonný predpoklad pre vyslovenie neplatnosti na ňom prijatých uznesení. Žalovaný mal v konaní možnosť uplatniť svoje práva, okresný súd pritom rešpektoval rovnosť účastníkov a v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol dôvody, ktoré ho viedli k prijatým záverom, takže umožnil žalovanému, aby v opravnom prostriedku svoje práva realizoval.

Proti tomuto rozhodnutiu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa podal žalovaný dovolanie. Navrhol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Prípustnosť dovolania vyvodil z ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. a § 241 ods. 2 písm. c/ a písm. b/ O. s. p.

Dovolateľ namieta, že na pojednávaní konanom 17. 02. 2015 navrhol vykonanie dôkazu spočívajúceho vo výsluchu svedka Ing. F. L., pričom zdôraznil, že bez výsluchu svedka nebude možné úplne zistiť skutkový stav. Napriek tomu súd prvého stupňa navrhovaný dôkaz nevykonával a ani nereagoval v odôvodnení svojho rozhodnutia na potrebu zrozumiteľne vysvetliť, prečo nepovažoval vykonanie navrhovaného dôkazu za potrebné. Sudkyňa nevykonanie zdôvodnila len na pojednávaní nehospodárnosťou. Súd prvého stupňa a ani odvolací súd neprihliadol na reálnu činnosť žalobcov v čase označeného termínu zvolania MVZ, ktorá nasvedčovala tomu, že sa ho zúčastnili bez akýchkoľvek výhrad k spôsobu a forme zvolania. Skutočným dôvodom žalobcov bola nerealizovaná predstava o rozdelení finančných prostriedkov prijatých žalovaným z čiastočne úspešného súdneho konania a tiež špekulatívny prevod pohľadávky, ďalej tvoriacej predmet súdneho konania zinscenovaný žalobcami.

Podľa názoru dovolateľa v nevykonaní navrhovaného dokazovania je potrebné vidieť postup súdu, ktorým sa rozumie spôsob vedenia konania (§ 120 a nasl. O. s. p.) a jeho jednotlivé procesné úkony. Uvedeným postupom súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom, keďže súd bez bližšieho zdôvodnenia odmietol vykonať ním navrhovaný dôkaz, hoci tento mal zásadný význam pre správne posúdenie celého prípadu.

Dovolateľ ďalej namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvého stupňa nesplňa požiadavky stanovené v § 157 ods. 2 O. s. p. na jasnú a zrozumiteľnú argumentáciu, vyplývajúcu zo zisteného skutkového stavu. Ak súd pri odôvodnení rozsudku nepostupuje spôsobom, ktorý záväzne určuje § 157 ods. 2 O. s. p. dochádza k tomu, že rozhodnutie je nepreskúmateľné, svojvoľné a arbitrárne. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/227/2004, kde bola daná problematika riešená.

Na záver uvádza, že súd prvého stupňa ako aj odvolací súd pochybili, keď sa sústredili len na formálne hodnotenie postupu žalovaného pri zvolávaní MVZ bez toho, aby legitímnosť zvolania MVZ posúdili v kontexte celej skutkovej situácie, najmä vzhľadom na zaužívaný spôsob zvolávania valného zhromaždenia žalovanej spoločnosti, na možnosť žalobcov oboznámiť sa s termínom MVZ a jeho programom, ako aj vzhľadom na to, či mali možnosť sa MVZ zúčastniť a či sa ho aj zúčastnili.

Žalobcovia vo vyjadrení navrhli dovolanie žalovaného zamietnuť. A priznať im náhradu trov dovolacieho

konania v sume 101,21 eur. Dovolanie žalovaného považuje za nedôvodné, skutkový stav súd zistil riadne, jednoznačne a nespochybniteľne.

Podľa názoru žalobcov bol to práve žalovaný, ktorý v konaní zostával pasívny, nerešpektoval ani výzvu súdu na podanie vyjadrenia k žalobe a k v nej tvrdným skutočnostiam. Pokiaľ žalovaný tvrdí, že Ing. F. L. bol majoritným akcionárom, takéto tvrdenie nie je a ani nikdy nebolo pravdivé, pám F. L. je a vždy bol podľa aktuálneho zoznamu akcionárov žalovanej spoločnosti vlastníkom 10%-ného podielu akcií spoločnosti.

Ďalej uvádza, že nevykonaním navrhovaného dôkazu nedošlo k odňatiu práva žalovaného konať pred súdom. Dokazovanie bolo vykonané riadne, jeho výsledky viedli jednoznačne k zisteniu skutkového stavu, ktorý bol pre rozhodnutie vo veci samej plne postačujúci. Konajúce súdy taktiež prezentovali riadne odôvodnenie prečo a z akého dôvodu nebolo potrebné vykonať ďalší navrhovaný dôkaz. Súdy oboch stupňov postupovali správne, keď žalobu v plnom rozsahu uznali za dôvodnú.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), preskúmal rozsudok odvolacieho súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo podľa § 242 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) a dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné.

Podľa ust. § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie žalovaného smeruje proti rozsudku. Dovolanie proti rozsudku je podľa ustanovenia § 238 ods. 1 až ods. 3 O. s. p. prípustné: ak je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, ak sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, ak ide o potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p..

Prípustnosť dovolania žalovaného z uvedených ustanovení nevyplýva. Žalovaným je napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v ust. § 238 O. s. p.

V zmysle ust. § 242 ods. 1 O. s. p. je dovolací súd povinný prihliadať vždy na procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p.. Preto sa dovolací súd neobmedzil iba na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale zaoberal sa aj otázkou, či podané dovolanie je prípustné podľa § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O. s. p. Toto zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú taxatívne v ňom vymenované. O vadu v zmysle tohto ustanovenia ide vtedy, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Iné procesné vady konania alebo nesprávnosti rozhodovania, i keby k nim v konaní došlo, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Je potrebné zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania podľa § 237 O. s. p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení. Rozhodujúci je záver dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Existencia väd v zmysle § 237 písm. a/, b/, c/, d/, e/ a g/ O. s. p. nebola v dovolaní namietaná a v

dovolacom konaní nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania žalovaného z týchto dôvodov nie je daná. Z vymenovaných procesných väd je v dovolaní namietaná vada konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., t. j., že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred ním.

Z obsahu dovolania žalovaného vyplýva, že v konaní sa žalovanému postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti postupu odvolacieho súdu sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či žalovanému bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. treba rozumieť procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu v občianskom súdnom konaní priznáva Občiansky súdny poriadok. Musí ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak mohol účastník pred súdom uplatniť a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený. Nie je pritom rozhodujúce, či bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom postupom odvolacieho súdu, alebo v dôsledku postupu súdu prvého stupňa a odvolací súd v tomto smere neurobil nápravu. K odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť nielen činnosťou súdu, ktorá predchádzala rozhodnutiu, ale aj samotným rozhodnutím.

Žalovaný namieta vadu odvolacieho konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. spočívajúcu v nevykonaní ním navrhovaného dôkazu-výsluchu F. L. ako svedka a arbitrárnosť rozhodnutia.

Dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 213 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvého stupňa, s výnimkami v odseku 2 až 7. Ak odvolací súd má za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám (§ 213 ods. 3 O. s. p.). Odvolací súd môže doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov, navrhnutých účastníkmi konania, ak ich nevykonal súd prvého stupňa, hoci mu ich účastník navrhol alebo za podmienok ustanovených v § 205a (§ 213 ods. 4 O. s. p.). Podľa § 219 ods. 1 a ods. 2 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správny. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V prejednávanej veci odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil, čím boli splnené podmienky na jeho potvrdenie podľa § 219 O. s. p.

Dovolací súd zdôrazňuje, že rozsah a mieru, v ktorej sa dokazovanie vykoná, určuje súd. Účastníci sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky (viď § 101 ods. 1 O. s. p.) a sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. K procesným právam účastníka ale nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý dôkaz, ktorý účastník považuje za významný. Rozhodovanie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, patrí výlučne súdu a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O. s. p., § 213 ods. 5 O. s. p.). Aj ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti zaujal právny názor, že význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu - inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/2003). K tomu je potrebné uviesť, že odvolanie je konštruované ako opravný prostriedok bez možnosti prednášania nových skutočností a nových dôkazov (okrem niektorých zákonných výnimiek). Platí, že odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvého stupňa. Znamená to teda, že by sa už v dovolacom konaní v zásade nemalo vykonávať dokazovanie. Z tejto zásady zákon pripúšťa 3 výnimky, ktoré umožňujú, aby aj odvolací súd mohol v rámci odvolacieho konania vykonávať dokazovanie. Prvá výnimka oprávňuje odvolací súd na to, aby v potrebnom rozsahu opakoval dokazovanie. Druhá výnimka oprávňuje odvolací

súd na to, aby doplnil dokazovanie. Znamená to, že odvolací súd môže vykonať len také dôkazné prostriedky, ktoré súd prvého stupňa vôbec nevykonával. Tretia výnimka tiež oprávňuje odvolací súd na to, aby doplnil dokazovanie, t. j., aby vykonával také dôkazné prostriedky, ktoré neboli vykonané v konaní na súde prvého stupňa, a to aj vtedy, ak účastníci ich vykonanie v odvolacom konaní vôbec nenavrhujú. V prejednávanej veci odvolací súd postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku.

Dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, pričom nie je možné skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa podrobiť revízii, ani prieskumu hodnotenia nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa, ktorého skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, oprávnený za tým účelom vykonávať dokazovanie (§ 213 O. s. p.). Dovolací súd nemôže preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení súdov nižších stupňov už len z toho dôvodu, že na rozdiel od súdu prvého a druhého stupňa nemá možnosť vykonávať dôkazy (prehodnocovať skutkové zistenia možno len na podklade výsledkov vykonaného dokazovania). V dovolacom konaní sa ex offio posudzuje len zákonnosť postupu súdu pri vykonávaní dokazovania (súlada jeho procesného postupu so zákonom).

Dovolací súd ďalej konštatuje, že súd prvého stupňa a rovnako aj odvolací súd vo svojich rozhodnutiach zrozumiteľným spôsobom uviedli dôvody svojich rozhodnutí. Ich rozhodnutia nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súdy sa pri výklade a aplikácii neodchýlili od znenia príslušných ustanovení a nepopreli ich význam a účel. Námetka dovolateľa, že rozhodnutie odvolacieho súdu je arbitrárne, je preto nedôvodná.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, dovolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu netrpí vadou uvedenou v ustanovení § 237 písm. f/ O. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalovaného odmietol podľa ustanovenia § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., ako dovolanie smerujúce proti rozsudku, proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný.

V dovolacom konaní úspešným žalobcom vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal. Dovolací súd priznal žalobcom náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní podali návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 151 ods. 1 O. s. p.).

Trovy žalobcov pozostávajú z odmeny právneho zástupcu za jeden úkon právnej pomoci (vyjadrenie k dovolaniu). Odmena za jeden úkon je 3 x 30,94 eur, plus režijný paušál 8,39 eur. Spolu dovolacie trovy žalobcov predstavujú sumu 101,21 eur .

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.